చీకటి

చీకటి! కటిక చీకటి! కారు చీకటి - అలాంటి చీకటంటే చిన్నికి చాలా యిష్టం! వెలుగంటే చిన్నికి అసలు ఇష్టంలేదు. వెలుగొస్తుందంటే భయం! వెలుగొస్తేచాలు - లేరా, లేరా అంటూ అమ్మ లేపేస్తుంది. నిద్రొస్తూంటే పడుకోనీయదు రెక్కపట్టుకు లాగి కూర్చో పెడ్తుంది. పళ్ళు తోముకో, నీళ్ళోసుకో, చల్ది తిని బడికెళ్ళు - చదువుకో - పగలంతా యిదే గొడవ. స్కూలు కెడితే చదువంటాడు మేష్టరు. అంకెలంటూ ప్రాణం తీస్తాడు. చేయకపోతే బెత్తంతో కొడ్తాడు. గోడకుర్చీ వేయమంటాడు. పగలంతా చదువు - వెలుగున్నంత సేపూ ఆడుకోనీయరు.

ఇవన్నీ ఒక ఎత్తు - చిన్నికి యింట్లో తండ్రిని చూస్తే భయం. చిన్నికే కాదు వాళ్ళమ్మకీ చచ్చే భయం! వాళ్ళ నాన్న ఎప్పుడొస్తాడో, ఎందుకొస్తా - వచ్చాడంటే వాళ్ళమ్మకి తండ్రి చేతిలో చావు దెబ్బలు తప్పవని ఐదేళ్ళ చిన్నికి కూడా అర్థం అయిపోయింది. తండ్రి పగలే యింటికొస్తాడు - రాత్రిళ్ళు ఎక్కడికోపోతాడట. ''ఏ ముండ దగ్గరో పడుంటాడు'' యిరుగు పొరుగు అనే ఆ మాటలు చిన్నిక అర్థంకాక పోయినా ఆ ''ముండ'' వల్లే తండ్రి రాత్రి యింటికి రాడని. ఆ ముండ వల్లే తల్లి చచ్చే దెబ్బలు తింటూందన్నది చిన్నికి తెల్సిపోయింది. ''అమ్మా, ఆ ముండెవరే అమ్మా'' అన్నాడు ఓ రోజు. తల్లి జవాబు చెప్పకుండా చిన్నిని దగ్గరికి లాక్కుని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టకుంది. ''అమ్మా ఆ ముండని చంపేస్తాను నేను. అలా అయితే నాన్న నిన్ను కొట్టడు.'' అన్నాడు - ''నా బాబే నా తండ్రే - నీవేరా నాకు బతుకులో ఆశ - '' అంది ఏడుస్తూ తల్లి. తండ్రి ఇంటి కొచ్చాడంటే పిల్లి కూనలా ఏ తడిక చాటో నక్కుతాడు చిన్ని. తండ్రి వస్తూనే తల్లిని

బండ బూతులు తిడ్తాడు – తంతాడు. వండిందంతా మెక్కి పోతాడు. చిన్నికి కూడా ఏమీ మిగలకుండా. తల్లి డబ్బడిగితే మరో రెండు తగిలిస్తాడు – అదంతా బితుకు బితుకుమని చూస్తాడు చిన్ని. అందుకే చిన్నికి వాళ్ళ నాన్నంటే కోపం, భయం, అసహ్యం! అందుకే చిన్నికి పగలంటే భయం!

చక్కగా చీకటి పడితే అమ్మ వేడి నీళ్ళు పోస్తే. వేడి బువ్వ తిని, అమ్మ పొట్ట కరుచుకుని వెచ్చగా పడుకో వచ్చు – రాత్రయితే నాన్న రాడు. అమ్మని కొట్టడు. అమ్మ ఏడవడం చూడక్కరలేదు. ఆకలి వెయ్యదు. బడి కెళ్ళక్కరలేదు, చక్కగా ఏగొడవా లేకుండా వెచ్చగా పడుకోవచ్చు. అంచేత చిన్నికి ఎప్పుడూ చీకటయితేనే బాగుండునని పిస్తుంది.

అలాంటి చీకటి రాత్రే నిద్రపోతున్న చిన్నిగాడ్ని తీసుకుని లారీ ఎక్కి వాళ్ళమ్మ ఎటో తీసుకెళ్ళడం వాడికి కొంచెం గుర్తుంది. ఆ పగలు వాడి నాన్న రోజూ కంటె ఎక్కువగా చావదన్నాడు వాళ్ళమ్మని, ''చావు నంజా'' ఆ రాఘువులు ఎందుకొస్తాడే, ఆడు నీ రంకు మొగుడా, ఆడితోటే పోవే ముండా'' అంటూ ఏవేవో తిట్టి, గోడకేసి తలబాది, కాలితో తన్ని. కుళ్ళబొడిచి కసితీరేదాకా చితక తన్నాడు. స్కూలు నించి అప్పుడే వచ్చిన చిన్నిగాడు అదంతా చూసి. తల్లిపడిపోయి, లేవక పోవడం చూసి బావురు మని ఏడ్చేశాడు. ''నోర్మూయ్ గుంటెదవా'' అంటూ వాడ్ని ఓటి తగిలించి తూలుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడు వాళ్ళ నాన్న. చిన్నిగాడి ఏడ్పుకి, ఆ కేకలకి యిరుగు పొరుగు వచ్చారు. తెలివి తప్పిపోయిన విడి అమ్మ మొహం మీద నీళ్ళు చల్లి లేవదీసి కూర్చోపెట్టారు. ''ఇంక నేనీ బాధలు పడలేనత్తా''అంటూ రాములమ్మని పట్టుకు ఏడ్చింది వాడమ్మ. ''ఏం జన్మే మనది. ఊరెకోయే ఆడబడుకింతేనే'' అంటూ ఓదార్చారు అందరూ. ఈ పాటి తిండి రెండిళ్ళల్లో పాచిపని చేసుకున్నా దొరుకిద్ది, ఈడి సేతుల్లో దెబ్బలు తిని సావడమెందుకు, ఎటన్నా ఎల్లిపో అన్నారందరూ ఓదారుస్తూ.

అంతా వెళ్ళాక రాఘువులు చిన్నాన్న వచ్చి చిన్నిగాడి అమ్మ వంటిని దెబ్బలు చూసి వాడి నాన్నని. చెడామడా తిట్టి. ''పద నిన్నింక ఈ నరకంలో ఒక్క క్షణం వుండనీయను'' అంటూ ఏవేవో చెప్పాడు. రాఘువులు చిన్నాన అంటే చిన్నికి ఎంతో యిష్టం. ఎప్పుడొచ్చినా మిఠాయిలు పూలు, గాజులు ఏవో తెస్తాడు. చిన్నిగాడ్ని ఎత్తుకుంటాడు. బిళ్ళలు, బుంగలు ఏవో ఏవో యిస్తాడు. చిన్నిగాడి నాన్నంటే చిన్నానకి ఎంతో కోపం. ఎప్పుడొచ్చినా తాగుబోతు లంజా కొడుకు అంటూ తిడ్తాడు. అందుకే చిన్నాన్న అంటే చిన్నికి ఎంతో యిష్టం.

ఆ చీకటి రాత్రి చిన్నాన్న లారీ ఎక్కి చిన్నాన్న దగ్గరికి వెళ్ళి పోయారు చిన్నిగాడు, వాళ్ళమ్మ.

ఆరోజునించే చిన్నిగాడికి వెలుగంటే భయంపోయి చీకటంటే భయం పట్టుకుంది! చీకటి పడితే చిన్నికి భయం. చీకటిపడితే చీకటి గదిలో ఒంటరిగా పడుకోవాలంటే చిన్నికి చచ్చే భయం. ఒంటరిగా తనని వేరే పడుకోబెట్టి అమ్మ, చిన్నాన్న తడికల గదిలో పడుకుంటారు. వూరికే గుసగుసలాడుకుంటారు. కిసకిస నవ్వుకుంటారు. ఒంటరిగా పడుకోవాలంటే చిన్నికి చచ్చేభయంగావుంది. ''అమ్మా నీదగ్గిర పడుకుంటానే'' అంటే చిన్నాన్న కోపంగా చూసి ''పోరా యింకా అమ్మని కౌగిలించుకుని తొంగోడానికి సిన్నోడివేంటి – ఎల్లు భయమేటి'' అని కసిరాడు. చిన్నిగాడికి ఇక్కడికి వచ్చిం దగ్గరనించి చిన్నాన్న అంటే వళ్ళు మండిపోతుంది. ఇన్నాళ్ళూ చిన్నిగా చిన్నిగా అంటూ ముద్దు చేసేవాడు. అన్నీ కొనేవాడు. ఇక్కడి కొచ్చిం దగ్గరనించి తనని చూస్తేనే మొహం చిట్లింస్తాడు. ఎప్పుడూ ఎందుకో విసుక్కుంటాడు. కసురుతాడు గాడిదా చదువుకో, వెధవాపో. అంటూ ఏదో తిడ్తూనే వుంటాడు. అమ్మెప్పుడన్నా ఏదన్నా అనబోతే ''వాడ్ని అలా ముద్దుచేసి పాడుచేయకు. ఏడేళ్ళొచ్చాయి ఇంకా పసికూన అనుకుంటున్నావేటి'' అంటాడు కోపంగా–చిన్నాన్న ఇలా మారిపోతాడని తెలిస్తే చచ్చినా వచ్చేవాడిని కాను, అనుకుంటాడు కోపంగా చిన్నిగాడు, ఈ చిన్నాన్న కంటె నాన్నే నయం, అమ్మని కొట్టేవాడుగాని నన్ను కొట్టలేదు. ఛీ – చిన్నాన్న మంచివాడుకాదు. ఉక్రోషంగా అనుకుంటాడు చిన్నిగాడు. ఈ చిన్నాన్న అమ్మని కూడా పాడుచేసేడు. అమ్మకూడా చిన్నాన్నతో కల్సిపోతుంది. ఇదివరకు ఎంతో ముద్దుచేసేదీ తనని, కౌగిలించుకొని ఏడిచేది, నీవేరా నాకు మిగిలావు అనేది. ఎంత బాగా చూసేది ఎప్పుడూ తిట్టేదికాదు, ఇక్కడి కొచ్చాక అసలు తన గొడవే పట్టించుకోదు. ఎంతసేపు చిన్నాన్న వెనకాలే తిరుగుతుంది, చిన్నాన్నకి చంటి పిల్లాడికి పోసినట్టు నీళ్ళు పోస్తుంది. సిగ్గులేకుండా చిన్నాన్న చిన్ని పిల్లాడిలా ముద్దలు తినిపించమంటాడు. తల దువ్వించుకుంటాడు. ఇద్దరూ వూరికే కిచకిచలాడతారు. అదోలా చూసుకుంటారు.. చిన్ని గాడికి అదంతా చూస్తుంటే ఏదో కసిగావుంది. చిన్నిగాడ్ని అలాంటప్పుడు ''పోరా వెధవా ఎప్పుడూ ఇంట్లో ఏడుస్తావేం పోయి ఆడుకో'' అని తిడ్తాడు చిన్నాన్న. ''అబ్బబ్బ ఏమిటిరా చిన్నిగా ఎప్పుడూ నా కొంగుపట్టుకు ఏడుస్తావేం ఆడుకో పోయి'' అని అమ్మ కసురుతుంది. చిన్నిగాడికి ఉక్రోషంతో ఏడుపు వస్తోంది, ఏదో చెయ్యాలని వుంటుంది, ఏం చెయ్యలేక కోపంగా వీధిలోకి పోయి అరుగుమీద కూర్చుంటాడు.

పోనీ పగలయితే అనుకోవచ్చు. రాత్రి చీకట్లో ఒంటరిగా పడుకోవాలంటే ఎంతో భయంవేస్తుంది. అమ్మ పక్కలో పడుకోపోతేనిద్రేరాదు. చీకటి చుట్టూ చీకటి – కటికచీకటి. ఆ చీకటి రాక్షసుడిలా భయ పెడుతూంటే చిన్ని ప్రాణం బిక్క చచ్చిపోతుంది. అరుస్తే, ఏడిస్తే చిన్నాన్న వింటారని భయం – కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుంటే మరింత చీకటి – ఏడుపువస్తుంది. కళ్ళంట కారే నీటిని తుడుచుకోకుండా అమ్మా, అమ్మా అని లోలోపల ఏడుస్తాడు చిన్నిగాడు నిద్రపట్టదు. పక్కనించి వినవచ్చే నవ్వులు వింటూ కసిగా, కోపంగా ''ఈ చిన్నాన్న చచ్చిపోవాలి, ఈ చిన్నాన్నని చంపేయ్యాలి, చిన్నాన్న చచ్చిపోతే చక్కగా మళ్ళీ అమ్మా, తాను హాయిగా వుండవచ్చు, చక్కగా అమ్మని కౌగిలించుకుని భయంలేకుండా పడుకోవచ్చు'' అనుకుంటాడు.

చిన్నిగాడి ప్రార్థన విన్నట్టు దేముడు చిన్నిగాడి కోరిక త్వరలోనే తీర్చాడు. లారీ ఏక్సిడెంటులో రక్తం ముద్దయిన రాఘవుల్ని తీసుకొచ్చి పడేశారు. చిన్నిగాడి అమ్మ కెవ్వున కేకేసి పడిపోయింది. చిన్నాన్న నిజంగా చచ్చిపోయినందుకు చిన్నిగాడి మనసులో సంతోషం అన్పించినా వాడి అమ్మ ఏడుస్తూన్నందుకు వాడూ ఏడ్చాడు.

చిన్నాన్న చచ్చిపోతే తను, అమ్మ మళ్ళీ ఎంచక్కా హాయిగా వుండొచ్చు. అనుకున్న చిన్నిగాడి ఆశ రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ అడియాస అయిపోయింది. చిన్నాన్న చచ్చిపోయిం దగ్గరనుంచి అమ్మని చూస్తే భయమేస్తుంది చిన్నికి. కొన్నాళ్ళు నాన్నంటే భయం, తర్వాత చిన్నాన్నంటే భయం, యిప్పుడు అమ్మంటే భయం! అమ్మ దగ్గరికి వెళ్ళాలంటేనే భయం. అమ్మ అసలు మాట్లాడడం మానేసింది. ఎప్పుడూ ఏడుస్తుంది పడుకుని. లేదంటే ఎటో చూస్తూ ఆలోచిస్తుంది. చిన్నిని అసలు పలకరించదు. దగ్గిరికి తీసుకోదు. నీళ్ళు పోయదు, వంటచేయదు, అన్నం పెట్టదు. చిన్నిగాడిని కసురుతుంది. తిడ్తుంది. ''నాప్రాణానికి నీ వొకడవురా దౌర్భాగ్యుడివి. నీ మూలంగా చావాలన్నా చావలేక పోతున్నానురా–'' అంటూ ఏడుస్తుంది. ''దరిద్రగొట్టు వెధవా నీది దరిద్రజాతకంరా, లేకపోతే చిన్నాన్న ఎందుకు చచ్చిపోతాడు. మనం ఇలా దిక్కులేనివాళ్ళం ఎందుకవుతాం'' అంటూ చిన్నిగాడ్ని కొట్టి తన బుర్ర బాదుకుంటుంది. తల్లి అలా అంటే తను కోరడం మూలంగానే చిన్నాన్న చచ్చిపోయాడని అందుకే అమ్మ తిడుతూందని చిన్నిగాడికి ఏడుపు వచ్చేది. దిక్కులేనివాళ్ళం అయ్యాం అని తల్లి అంటే, ఆ మాటలకి అర్థం అప్పుడు బోధపడలేదు గాని తరువాత తరువాత అర్థం అయింది.

ఆ తరువాత తరువాత చిన్నాన్న ఉన్నప్పుడే బాగుండేదనిపించింది చిన్నిగాడికి. తనని తిడ్తేనేంగాక, అమ్మ చిన్నాన్న కసురుతేనేంగాక రెండుపూటలా శుభ్రంగా యింత తినడానికి దొరికేది. నాన్న దగ్గరున్నప్పుడులా కాక రోజూ కూర అన్నీ వుండేవి తినడానికి. టీ కూడా తాగేవాడు. చిన్నాన్న చచ్చిపోయాక నెలరోజులు వాడి అమ్మెలాగో గడిపింది. తరువాత తరువాత ఒకపూటుంటే ఒకపూట ఏమి వుండేదికాదు. చిన్ని ఆకలి అని గోలపెడితే వాళ్ళమ్మ వాడ్ని కొట్టి, తరువాత ఏడి చేది. నెల్లాళ్ళు వాళ్ళమ్మ వీళ్ళనీ వాళ్ళనీ డబ్బడిగి యింత గంజికాచేది. తరువాత అదీ లేదు. చిన్నిగాడు ఆకలిఅంటూ ఏడుపు. తరువాత వాడి అమ్మకూలీ కెళ్ళడం ఆరంభించింది. ఒకరోజు కూలీ దొరికేది. మరో రోజు లేదు. ఎవరింట్లోనో పనికి కుదిరాక కాస్తనయం. రెండుపూటలా యింత గంజన్నా దొరికేది. బొద్దుగా వుండే చిన్నిగాడు పుల్లలా తయారయ్యాడు. ఆకలంటే అన్నం పెట్టని వాడమ్మమీద వాడికి కోపం పెఢిగిపోతూంది. ‘‘ఎందుకన్నం పెట్టవు’’ అని ఎగిరేవాడు. ‘‘నాకీ గంజివద్దు అన్నం పెట్టు’’ అంటూ మెండికేసే చిన్నిగాడ్ని సముదాయించలేక వాడి అమ్మ వాడ్ని చావ బాదేది.

ఓరోజు సాయంత్రం చిన్నిగాడు బడినించి వచ్చేటప్పటికి వాడి అమ్మ వంట చేస్తూ ఏడుస్తూంది. వాడి అమ్మచుట్టూ బియ్యం, పప్పు, కూరలు అన్నీ వున్నాయి. చిన్నిగాడికోసం బిస్కట్లూ వున్నయి. అవి చూడగానే చిన్నిగాడు సంతోషంగా వురికి గుప్పెడు బిస్కట్లు తీసుకున్నాడు. వాడి అమ్మ కళ్ళు ఏడ్చి ఏడ్చి ఉబ్బి ఉన్నాయి. పొయ్యిసెగకో, ఏడుపుకో మొహం అంతా ఎర్రబడిపోయింది. గబగబా బిస్కట్లు తింటున్న చిన్నిగాడిని – ‘‘తినరా వెధవా తిను. దరిద్రుడా మింగరా ఇవన్నికూడా మింగు – నన్నుకూడా మింగు – అప్పుడయినా నీ ఆకలి చల్లారుతుందేమో’’ అంటూ కోపంగా తిట్టి తరువాత ఏడవడం మొదలు పెట్టింది. ‘‘నీకోసంరా... నీ కోసంరా, ఇదంతా చేశాను’’. వెక్కిళ్ళ మధ్య తల్లి అంటున్న మాటలు చిన్నిగా డికి అర్థంకాక తల్లి ఎందుకు తిడ్తుందో తన తప్పేమిటో తెలియక బిస్కట్లు తినడం మానేసి భయంగా చూస్తుండిపోయాడు.

ఆ రోజునించి చిన్నిగాడు మరి ఆకలంటూ ఏడవకుండానే వాడి అమ్మ అన్నం పెట్టేది. చిన్ని గాడికి అన్నం మళ్ళీ దొరుకుతున్నందుకు సంతోషంగా వుందిగాని, అమ్మతో మాట్లాడాలంటే భయంగా వుంది వాడి అమ్మ అసలు మాట్లా డడం మానేసింది. ఎప్పుడూ ఏదో అలోచిస్తూ దిగులుగా కూర్చుంటుంది. కూలిపని, పాచిపని మానేసింది. అయినా రోజూ అన్నం ఎలా వస్తుందో చిన్నికీ

తెలియదు. అమ్మని అడగాలంటే దగ్గరకు వెడితేనే కసురుతుంది. ''నన్ను విసిగించకు వెళ్ళు'' అంటుంది. ''నీకు కావల్సింది అన్నమేగా'' అంటుంది చిన్నిగాడు అప్పటినుంచి వాళ్ళమ్మని ఏమీ అడగడం మానేశాడు. పెట్టిందేదో శుభ్రంగా తినేవాడు. ''డబ్బెక్కడనించి తెస్తేనీ కెందుకు'' అనుకున్నాడు.

ఆడబ్బు వాళ్ళమ్మకి ఎక్కడినించి వస్తూందో కొద్దిరోజులలో చిన్నిగాడికి తెల్సిపోయింది. ఓరోజు మంచి నిద్రలో ఎందుకో మెలకువ వచ్చేసింది చిన్నికి. పక్కన అమ్మలేదు. ఆ పక్కగదిలో చిన్నిదీపం వెలుగుతూంది. రాత్రి అమ్మేం చేస్తూంది అనుకుని చిన్నిలేచి తడిక కన్నంలోంచి తొంగిచూశాడు. ఆ గుడ్డి వెలుగలో వాడి అమ్మ ఏం చేస్తూందో చూసేసరికి చిన్నిగాడికి మొదట సిగ్గేసింది. ఆ తరువాత అసహ్యం వేసింది ఛీ అమ్మేంటిలాగ - సిగ్గు లేకుండా అసలు వాడెవడు అనుకున్నాడు. ఆ తరువాత కోపం వచ్చేసింది. ''అమ్మా'' అని కోపంగా ఒక్క అరుపుఅరిచాడు. వాళ్ళమ్మ తుళ్ళిపడిలేచి చటుక్కున చీర సవరించుకుని దీపం బుడ్డి ఊదేసి తడిక తీసుకునివచ్చి చీకట్లో చిన్ని గాడ్ని పట్టుకుని ''ఏరా లేచావేం'' అంది ఏం తెలీనట్టు - చిన్నిగాడి కళ్ళు ఆ చీకట్లో మెరిశాయి. కోపంగా తల్లిచెయ్యి తీసేశాడు. ''ఏంచేస్తున్నావు'' అన్నాడు పెద్దవాడిలా అధికారంగా. ఏడేళ్ళ చిన్నిగాడి వాళ్ళమ్మ ఒక్కక్షణం తడబడి ''ఏం చెయ్యడం లేదు. పద పడుకుందాం'' అంటూ తీసికెళ్ళిపోయింది. ''ఉహు నే పడుకోను - ఆ గదిలో వాడెవడు. ఎందుకొచ్చాడు. నన్నొదిలేసి వాడిదగ్గర నీవెందుకు పడుకున్నావు?'' అన్నాడు కోపంగా . వాళ్ళమ్మకి కోపం వచ్చి నెత్తిమీద ఒక్కటేసి ''పద వెధవా. పెద్దకబుర్లాడకుండా వెళ్ళిపడుకో - '' అంటూ బలవంతాన లాక్కెళ్ళి నులకమంచం మీద కూలేసి ''ఇక్కడనించి కదిలావంటే చూడు - పడుకో - నేనిప్పుడే వస్తాను. లేచావో రేపునీ కన్నం పెట్టను.'' అంటూ బెదిరించి మళ్ళీ ఆ గదిలోనికి వెళ్ళిపోయింది. ఆ గదిలో మళ్ళీ దీపం వెలగలేదు. చిన్నిగాడికి ఏం కనపడలేదు గాని ఏవేవో గుసగుసలు వినిపించాయి. ఓ అరగంటపోయాక వాళ్ళమ్మ వచ్చి నెమ్మదిగా వాడిపక్కన పడుకంది. ఆ చీకట్లో కళ్ళు విప్పుకుని కోపంగా పడుకున్న చిన్నిగాడికి వాళ్ళమ్మని అంటుకోవాలంటే ఆసహ్యం వేసింది. వాళ్ళమ్మకి తగలకుండా అటు తిరిగి పడుకుండిపోయాడు కోపంగా.

ఆతరువాత చాలా రాత్రులు చిన్నిగాడు నిద్రపోకుండా వాళ్ళమ్మ చేసే పనులన్నీ ఆ చీకట్లో పడుకొని గమనిస్తూనే వుండేవాడు. నిద్రలో మెలకువ వచ్చినా వాడిఅమ్మ పక్కనే లేకపోయినా లేచి వెళ్ళి చూసే వాడు కాదు. వాడికిప్పుడు వాళ్ళమ్మ సంగతి తెల్సిపోయింది ఛీ అనుకునే వాడు కోపంగా - ఆ తడిక చాటునించి

వినవచ్చే మాటలు వింటూంటే వాడి ఒళ్ళు ఉడికిపోయేది.

ఓ రోజు చిన్నిగాడికి ఏవో కేకలకి మెలకువ వచ్చింది. ''దీపం వెలిగించు ఈ చీకట్లో సరసానికేటి పదిరూపాయలుచ్చుకున్నావు.'' పెద్దగా అంటున్నాడెవడో.

''దీపం వద్దండి, పక్కన కుర్రాడు పడుకొన్నాడు చూస్తే బాగోదు'' చిన్నిగాడి తల్లి గొంతు. ''గానం వచ్చినాడు, సూస్తే బాగోదు.''

''సానిముండికి కొడుకొకడా - రంకుమొగుడికాడ తొంగోడానికి లేని సిగ్గు చూస్తే ఏం వచ్చిందిలే. సూస్తే ఆడేఎల్లిపోతాడు సిగ్గుపడి ఊ దీపం ఎలిగించు, ఈ సీకట్లో సయ్యాట నాకు బాగోదు, లేదంటే నా డబ్బు నాకు పడేయి. నీ బాబులాంటిది మరోత్తి దొరుకుతుంది. వాడెవడో గట్టిగా అరుస్తున్నాడు. మాట స్పష్టంగాలేదు. చిన్నిగాడికి అన్నీ అర్తం కాకపోయినా కొన్ని అర్థం అయ్యాయి. చిన్నిగాడి వళ్ళుడికింది. వాడితల్లి వుళ్ళీ గదిలోకి వచ్చేవరకు అలా కొయ్యముక్కలా మంచం మీద కూర్చున్నాడు నిద్రపోకుండా.

వాడితల్లి లోపలికి వస్తూనే మంచంమీద కూర్చున్న చిన్నిగాడ్ని చూసి ఉలిక్కిపడింది. ''ఏరా, ఎందుకులేచావు'' అంది కఠినంగా. చిన్ని గాడికి ఏవేవో అనాలనివున్నా అనలేక గుడ్లు మిటకరించి చూశాడు. ఆ చూపు చూసేసరికి చిన్నిగాడి తల్లి తిక్కరేగింది. విసురుగా వచ్చి దబదబ రెండుబాది. ''చచ్చినోడా, ఎందుకురా అలా మేకులా కూర్చున్నావు. రాత్రి అయినా నిశాచరుడిలా పడుకోవేం. ఈ సారి రాత్రి లేచావంటే గుడ్ల పీకేస్తాను. గుడ్డివెధవ్వి అయితే బతికిపోతాను ఉక్రోషంగా'' అంటూ బాదింది. చిన్నిగాడు ఏడవకుండా కోపంగా చూశాడు.

తరువాత నెల రోజులకి చిన్నిగాడు గుడ్డివాడయ్యాడు, వాడి కళ్ళు వాడి అమ్మ పీకలేదు - దేముడే పీకేశాడు.

ఆరోజు చిన్నిగాడు చింతచెట్టెక్కి కాయలు కోస్తూ కాలుజారి పడ్డాడు. ఆ పడడంతో కింద బండరాయిమీద పడి వాడి తల చిట్లింది. చిట్లిన తలని డాక్టర్లు ఎలాగో బాగుచేశారుకాని, దెబ్బే తగలని వాడి కళ్ళకి మాత్రం చూపు తెప్పించలేక పోయారు. నెలరోజుల తరువాత చిన్నిగాడు గుడ్డివాడయి ఇంటికి వచ్చాడు - వాడమ్మ గుండెలు బాదుకుని ఏడిచింది. ''నాయనా చిన్నిగా, నా చీకటి బతుక్కి నీవే వెలుగనుకున్నానురా, ఎప్పటికయినా ఈ చీకట్లోంచి వెలుగులోకి తెస్తావనుకున్నానురా, నీ బతుకే చీకటయిపోతుందనుకోలేదురా-'' అంటూ గోలు గోలున ఏడుస్తుంది. ఆ మాటలు చిన్నిగాడికి బోధపడవు. తల్లి అంతలా ఏడవడానికి ఏముందో వాడికి

అర్థం కాలేదు. వాడు మాత్రం చక్కగా యిప్పుడే బాగుందనుకున్నాడు. బళ్ళోకి పోనక్కరలేదు. చదవక్కరలేదు. చక్కగా అమ్మ బువ్వతినిపిస్తుంది. నీళ్ళుపోస్తుంది. పడుకోబెడ్తోంది. ఇది వరకులా తిట్టదు. అమ్మమంచిదయిపోయిందని వాడికి సంతోషంగా వుంది చీకటంటే వాడికిప్పుడు భయంలేదు.

(ఆంధ్రజ్యోతి వీక్లీ - 1970)